

ТУВЕ ЯНСОН ТАЙНАТА НА ХАТИФНАТИТЕ

Превод от шведски: Теодора Джебарова, 1978

chitanka.info

По едно време, много отдавна, таткото на Муминтрол напусна дома си, без да даде каквото и да било обяснение и без дори сам да проумява защо непременно трябва да го напусне.

По-късно мама Муминка разправяше, че от доста време се държал някак особено, но по всяка вероятност не е било по-особено от обикновено. Такива неща си ги измисляме, след като се случи нещо и сме много потресени и тъжни, и си търсим някакво обяснение, за да се утешим.

Никой не разбра кога точно беше потеглил.

Снусмумрик заяви, че татко Мумин смятал да пуска мрежите за риба с хемула, но хемулът каза, че таткото си седял на верандата както обикновено, а после изведнъж рекъл, че било горещо и доста скучно, пък и мостчето трябвало да се поправя. Както и да е, мостчето не беше поправил, защото то си стоеше толкова криво, колкото и преди. А и лодката си лежеше на мястото.

Накъдето и да бе поел, той беше тръгнал по суша, не по море. Освен това, можеше да се е отправил в която и да било посока, а във всички посоки пътищата бяха еднакво далечни. Затова нямаше никакъв смисъл да го търсят.

— Ще си дойде, когато си дойде — рече майката на Муминтрол. — Тъй ми казваше в началото и винаги се е връщал, та сигурно и сега ще се върне.

Никой не се безпокоеше и това беше добре. Бяха се споразумели никога да не се тревожат един за друг; по този начин взаимно си позволяваха да имат чиста съвест и толкова свобода, колкото беше възможно.

Затова мама Муминка заплете някакво ново плетиво, без много ах и ох, а татко Мумин вървеше упорито на запад с някаква неясна мисъл в главата си.

Тя се отнасяше до един полуостров, който той видя веднъж, когато ходиха на екскурзия. Полуостровът се вдаваше рязко навътре в морето, небето беше жълто и вечерният вятър започна да духа. Татко Мумин никога не беше ходил там и не успя да види какво има от другата страна. Семейството искаше да се прибере, за да пие чай. Винаги им идваше наум да се прибират тъкмо когато не трябваше. Но татко Мумин се бавеше на брега, и гледаше морето. И в този миг от

сушата се отделиха цяла редица малки бели лодки с правоъгълни платна и се насочиха към открито море.

— Това са хатифнати — рече тогава хемулът и сякаш с туй изчерпа въпроса. Малко снизходително, малко предпазливо и с явно отрицателно отношение към ония, които бяха извън обществото, полуопасни, различни.

Изведнъж татко Мумин бе обзет от непреодолим копнеж и меланхолия и знаеше само, че по никакъв начин не иска да си ходи и да пие чай на верандата. Нито тази вечер, нито която и да било друга вечер.

Туй се случи отдавна, но гледката все му беше пред очите. И в един хубав следобед той напусна дома си.

Беше горещо и татко Мумин тръгна съвсем напосоки.

Не смееше нито да се замисли, нито да се попита какво усеща, а само вървеше към залеза, надничаше изпод шапката с примрежени очи и си подсвиркваше, но без определена мелодия. Хълмовете се издигаха нагоре и се спущаха надолу, дърветата отминаваха назад и сенките постепенно ставаха все по-дълги.

Тъкмо когато слънцето се топна в морето, татко Мумин излезе на един дълъг бряг покрит с камъчета, където не спираха никакви пътища и никой не пристигаше по море.

Той никога не беше виждал този печален и сив бряг, който всъщност не означаваше нищо, освен това, че сушата свършваше и започваше морето. Татко Мумин слезе до водата, нагази в нея и се загледа в морската шир.

И разбира се — нима можеше да се случи нещо друго? — към него се насочи малка бяла лодка, която се носеше с бавния попътен вятър покрай сушата.

— Те са — каза си татко Мумин спокойно и размаха лапа.

В лодката имаше само трима хатифнати и те бяха бели като самата лодка и платното. Един държеше лоста на кормилото, а двама седяха с гръб към мачтата. Всички гледаха втренчено в далечината, сякаш бяха скарани. Но татко Мумин бе чувал да разказват, че хатифнатите никога не се карат помежду си, а са много тихи по природа и само искат да отидат надалеч, колкото е възможно по-надалеч. За предпочитане чак до хоризонта или до края на света, което по всяка вероятност е едно и също. Така поне се твърди. Освен това се

говори, че никой хатифнат и пет пари не дава за никого, освен за себе си, а на всичкото отгоре, те ставали електрически от гръмотевични бури. И още, че били опасни за всички, които живеят в салони и по веранди и правят едно и също нещо по едно и също време на деня.

Татко Мумин се интересуваше от всичко това откакто се помнеше, но тъй като не е прието да се говори за хатифнатите освен с намеци, той никога не успя да научи как стоят нещата в действителност.

Сега, докато гледаше как лодката идва все по-близо и по-близо, той потръпна до върха на опашката си. Те не махаха — как би могъл един хатифнат да стори толкова всекидневно нещо! — но идваха, за да го вземат, туй беше съвсем явно. Лодката тихо престърга, когато се плъзна, по камъчетата на брега и спря.

Хатифнатите обърнаха своите кръгли, бледи очи към таткото на Муминтрол. Той свали шапка и започна да обяснява. Докато говореше, хатифнатите размахваха лапите си в такт, от което татко Мумин се обърка и се заплете в едно дълго изречение за хоризонти и веранди и свобода, и пиене на чай, когато не ти се пие чай. Най-сетне млъкна смутено и хатифнатите престанаха да размахват лапите си.

„Защо не казват нищо? — помисли си таткото и започна да се притеснява. — Не чуват ли какво им говоря, или ме смятат за глупак?“

Той протегна напред лапата си и издаде един дружелюбно въпросителен звук, но хатифнатите не помръднаха. Очите им постепенно станаха жълти като небето.

Тогава татко Мумин отдръпна лапата си и непохватно се поклони.

Хатифнатите веднага се изправиха и много тържествено се поклониха тримата заедно.

— Благодаря — рече таткото.

Той не направи друг опит да се разбере с тях, а се качи в лодката и я отблъсна от брега. Сега небето беше точно такава огнено жълто, както онзи път, много отдавна. Лодката се насочи бавно към открито море.

Таткото на Муминтрол никога не бе се чувствувал толкова спокоен и напълно доволен от всичко. Всъщност, хубаво е когато няма нужда да говориш и да обясняваш — нито на себе си, нито на други.

Просто седиш и гледаш към хоризонта и слушаш как вълните бълбукат под лодката.

След като брегът изчезна зад тях, над морето изгря луната, жълта и кръгла като кълбо. Татко Мумин никога не бе виждал толкова голяма и самотна луна. И никога не бе мислил, че морето може да е тъй всеобхватно и величествено, каквото го виждаше сега.

Изведнъж му се стори, че единствените истински и убедителни неща в света бяха луната и морето, и лодката с тримата мълчаливи хатифнати.

И хоризонтът, разбира се — далечният хоризонт на славните приключения и безименни тайни, който го очакваше сега, когато най-сетне беше свободен.

Той реши да стане мълчалив и потаен като хатифнат. Другите започват да те уважават, като не говориш. Мислят, че знаеш куп неща и че животът ти е страшно увлекателен.

Татко Мумин погледна хатифната, който управляваше лодката в лунната светлина. Прииска му се да му каже нещо приятелско, с което да изрази, че го разбира. Но после се отказа. Впрочем, той не може да измисли нещо, което да прозвучи достатъчно... хм, което да прозвучи както трябва.

Какво каза веднъж Мюмлата за хатифнатите?

Беше миналата пролет, по време на вечеря. Че живеели разтурен живот. А майката на Муминтрол рече:

— Ти пък, какви ги говориш!

Но Мю извънредно много се интересува и искаше веднага да ѝ кажат, какво означава това. Доколкото татко Мумин може да си спомни, никой не успя да обясни точно какво правиш, когато живееш разтурен живот. Вероятно трябваше общо взето да си своеволен и свободен.

Мама Муминка каза, че дори не вярвала разтуреният живот да е забавен, но таткото не беше чак толкова сигурен.

— То има някаква връзка с електричеството — заяви Мюмлата непоколебимо. — Освен това, те знаят да четат мислите на другите, а това никак не е учтиво.

После заговориха за друго.

Татко Мумин хвърли бърз поглед към хатифнатите. Те пак размахваха лапите си.

„Ох, колко ужасно — помисли си той. — Възможно ли е да четат сега мислите ми с лапите си? И сигурно са оскърбени...“

Той се постара трескаво да изглади мислите си, да ги изчисти, да забрави всичко, каквото е чувал някога за хатифнатите, но не беше лесно. В момента не го интересуваше нищо друго. Ех, само да можеше да се разприказва — говоренето така хубаво ти пречи да мислиш!

А не можеше и да си помогне като изостави големите опасни мисли и направи опит да се приюти в дребните, дружелюбни мисли. Та нали тогава хатифнатите биха могли да си помислят, че са се излъгали в него и че той всъщност е един най-обикновен татко-верандолюбец...

Таткото на Муминтрол се загледа втренчено към морето и забеляза, че в лунната пътека се очертава малка черна скала.

Стараше се да мисли колкото може по-просто: островът в морето, луната над острова, луната плува в морето — катраненочерно, жълто, тъмносиньо. Докато най-сетне се успокои и хатифнатите престанаха да размахват лапите си.

Островът беше много висок, въпреки че бе малък.

Издигаше се от водата закръглен и тъмен и доста приличаше на главата на голям морски змей.

— Там ли отиваме? — попита татко Мумин с интерес.

Хатифнатите не отговориха. Те слязоха на сушата, като издърпаха въжето и затъкнаха котвата в една цепнатина в скалата. После започнаха да се катерят нагоре по брега, без да му обръщат повече внимание. Той видя как дигаха носове и душеха вятъра, кланяха се и размахваха лапи и явно бяха унесени в някакъв дълбокомислен заговор, в който той не биваше да участва.

— Много важно! — каза татко Мумин обидено, излезе от лодката и тръгна подире им. — Като питам „там ли отиваме“, въпреки че виждам, че там отиваме, можехте все пак да ми отговорите. Поне нещо мъничко, просто колкото да почувствувам, че имам компания.

Но той го каза много тихо и само на себе си.

Скалата беше стръмна и хлъзгава и островът изобщо изглеждаше неприветлив и даваше ясно да се разбере, че иска да го оставят на мира. По него не растеше никакво цвете, никакъв мъх, нищичко — той просто се издигаше от морето и гледаше сърдито.

Изведнъж татко Мумин откри нещо ужасно неприятно и чудновато. Островът беше пълен с червени паяци. Те бяха много

дребни, но неизброими и пъплеха по черната скала като червен килим.

Нито един не стоеше мирно, всеки препускаше нанякъде колкото му държеха краката и това изглеждаше, сякаш целият остров се движи и пълзи под лунната светлина.

На татко Мумин чак му премаля от погнуса.

С трескаво движение спаси опашката си и грижливо я отърси, като стъпваше от крак на крак и зорко се оглеждаше, за да открие поне едно местенце, което да не е покрито с червени паяци, обаче такова нямаше.

— Не искам да ви настъпвам, честна дума — промълви татко Мумин. — Ох, майчице, защо ли не си останах в лодката... Те са прекалено много, просто не е естествено да има толкова много от един и същи вид... и всичките абсолютно еднакви...

Той хвърли безпомощен поглед подир хатифнатите и видя на върха на скалата силуетите им, които се очертаваха срещу месечината. Един от тях бе намерил нещо. Но таткото не можа да види какво е то.

Впрочем, вече му беше безразлично. Той заслиза към лодката и на всяка крачка отърсваше лапите си като котка. Паяците започнаха да лазят по него и това беше извънредно неприятно.

Те плъзнаха и по въжето в дълга червена върволица и се разхождаха по борда на лодката.

Татко Мумин седна най-отзад на кърмата.

„Такова нещо може само да ти се присъни — помисли си той. — Подскачаш от съня си, събуждаш мама Муминка и и казваш: какъв ужас, миличка, ах, какъв ужас беше — паяци — нямаш си понятие... А тя отговаря: Ох, бедничкият ми! Но нали виждаш, тук няма нито един — било е само сън...“

Хатифнатите бавно се завръщаха.

В същия миг всичките малки паячета до едно седнаха на задните си кълки от страх, обърнаха се кръгом и се втурнаха по въжето към брега.

Хатифнатите се качиха в лодката и я отблъснаха. Те я изведоха от черната сянка на острова и я насочиха към лунната пътека.

— Ох, добре че дойдохте! — възкликна татко Мумин с чистосърдечно облекчение. — Не знам защо, но от край време не мога да търпя паяци. Толкова са малки, че не можеш да говориш с тях. Нещо хубаво ли намерихте?

Хатифнатите го удостоиха с дълъг, жълт лунен поглед и продължиха да мълчат.

— Попитах ви, дали сте намерили нещо — повтори татко Мумин и носът му стана червен. — Ако е тайна, може да си я задържите за себе си, щом като трябва. Но поне кажете, че наистина сте намерили нещо.

Хатифнатите стояха неподвижно и го гледаха. Тогава на татко Мумин му пламна главата и той се развика:

— А вие обичате ли паяци? Обичате ли ги, или ги ненавиждате? Искам незабавно да разбера това!

В дългото мълчание, което настъпи, един от хатифнатите пристъпи крачка напред и разпери лапи. Може и да е казал нещо — или пък вятърът изшушука над водата.

— Простете — смотолеви таткото на Муминтрол. — Разбрах.

Според него хатифнатът искаше да му обясни, че те нямат каквото и да било отношение към паяците. Или просто съжаляваше за нещо, което не зависеше от тях. Може би за тъжното обстоятелство, че един хатифнат и един татко Мумин никога не могат да се разберат и да разговарят помежду си. Може би беше разочарован и считаше, че таткото се е държал съвсем по детски. Татко Мумин въздъхна и започна омърлушено да ги разглежда. Сега видя какво бяха намерили хатифнатите. Малък свитък от брезова кора, от онези, дето морето ги навива, а после ги изхвърля по бреговете. И нищо друго. Можеш да ги развиеш като документ, вътрешната им страна е бяла и копринено гладка, но щом ги пуснеш, отново се навиват. Подобно на малък пестник, който се е свил около нещо тайно. Мама Муминка ги увиваше около дръжката на каната за кафе.

Сигурно в този свитък имаше много важно съобщение. Но татко Мумин вече не проявяваше такова любопитство. Стана му малко студено и той се сви в дъното на лодката, за да спи. Хатифнатите не усещаха студа — само електричеството.

И никога не спяха.

Таткото на Муминтрол се събуди призори. С вдървен гръб и премръзнал. Изпод периферията на шапката си той виждаше парче от борда на лодката и един триъгълник сиво море, който потъваше и се издигаше и пак потъваше. Стана му малко лошо и никак не се чувствуваше като баща, който е тръгнал да търси приключения.

Един от хатифнатите седеше на седалката косо над него и той започна крадешком да го наблюдава. Сега очите му бяха сиви. Лапите имаха много нежна форма и се движеха бавно като крилата на нощна пеперуда. Може би говореше с другите или си мислеше нещо. Главата беше кръгла и нямаше ни най-малка следа от врат.

„Цялото прилича на дълъг бял чорап — помисли татко Мумин. — Малко разнищен по долния край. Или на нещо, направено от бял дунапрен.“

Изведнъж наистина му прилоша. Спомни си как се държа предишната вечер. И паяците. За първи път виждаше паяци да се изплашат.

— Олеле! — промърмори татко Мумин.

Той се опита да седне, но в същия миг видя брезовия свитък и се вцепени. Ушите му се изправиха под шапката. Свитъкът лежеше в улея на палубата и се търкаляше бавно напред-назад с движението на лодката.

Татко Мумин забрави, че му е лошо. Лапата му предпазливо се плъзна по-близо. Той хвърли бърз поглед към хатифнатите, но очите им бяха отправени към хоризонта, както винаги. Той напипа брезовия свитък, обгърна го с лапата и бавно го придърпа към себе си. В същия миг татко Мумин усети лек електрически удар като от батерия за джобно фенерче. Но го жегна чак до врата.

Той полежа доста време неподвижно, докато се успокои. После започна бавно да развива тайнствения документ. Беше най-обикновена бяла брезова кора. Никакъв план за намиране на съкровище. Никакъв тайнопис. Нищо.

Може би представляваше визитна картичка, която хатифнатите много вежливо оставят на всеки пуст остров, за да я намерят други хатифнати? Може би този лек електрически удар предизвикваше у тях същото приятно и дружелюбно чувство, което други изпитват от едно мило писмо? Или пък могат да четат невидими писмени знаци, от които никой обикновен трол си няма дори понятие? Разочарован, таткото на Муминтрол остави свитъка да се навие и погледна нагоре.

Хатифнатите спокойно го наблюдаваха. Татко Мумин се изчерви.

— Нали седим в същата лодка — рече той. И без да чака отговор, разпери лапите си, както правеха хатифнатите — безпомощно и съжалително, а сетне въздъхна.

Тогава вятърът отговори с тихо свистене между опънатите въжета. Морето търкаляше сивите си вълни около тях чак до края на света, а таткото на Муминтрол си мислеше доста печално:

„Ако това е разтурен живот, ще си изям шапката!“

Има най-различни видове острови, но ако са достатъчно малки и се намират достатъчно надалеч в морето, всичките са еднакво самотни и тъжни. Ветровете се менят около тях, жълтата луна е на разсип и морето нощем става черно, но островите са все едни и същи и само хатифнатите от време навреме ги навестяват. Впрочем, те едва ли могат да се нарекат острови. Това са големи скали, средни скали, малки скали, забравени ивици суша, които може би потъват в морето преди зазоряване, а нощем отново се издигат, за да се огледат. Колко малко знаем! Хатифнатите посетиха всеки един от тях. Понякога там лежеше малък свитък от брезова кора и ги чакаше. Друг път на острова нямаше нищо — той приличаше на лъскав тюленов гръб с прибой по краищата или се състоеше от няколко ръбести канари, около които имаше купчина червени водорасли. Но хатифнатите оставяха на най-високото място на всеки остров по един малък бял свитък от брезова кора.

„Имат си нещо наум — мислеше си татко Мумин. — Нещо, което им е по-важно от всичко останало. И смятам да вървя с тях, докато разбере какво е то.“

Те не срещнаха повече червени паяци, но за всеки случай той си оставаше в лодката колкото пъти спираха на някой бряг. Защото островите го караха да мисли за други острови, останали далеч зад него, островите за екскурзии, кичестите семейни заливче-та, палатката и купичката с масло, която стоеше на студено в сянката под лодката, чашите с плодов сок в пясъка и банските гащета, метнати върху някой камък да съхнат... Разбира се, той никак не копнееше за такъв спокоен живот, като на веранда.

Това беше бегла мисъл, която прелиташе набързо и само му разваляше настроението. Нещо много дребно и вече без значение.

Впрочем, татко Мумин започна, да разсъждава по съвсем нов начин. Все по-рядко се замисляше за онова, което бе преживял през

своя приятен и пъстър живот и все по-рядко си мечтаеше какво ли ще му донесат всички бъдещи дни.

Мислите му се плъзгаха като лодката, без спомени и мечти и приличаха на сивите скитащи вълни, които дори нямаха желание да достигнат хоризонта.

Татко Мумин вече не се опитваше да говори с хатифнатите. Той се взираше в морето като тях, очите му бяха избледнели като техните и станаха променливи като цвета на морето. А когато приближаваха нови острови, той не помръдваше — само опашката му удряше няколко пъти по палубата.

„Питам се — помисли си веднъж таткото, докато се носеха по плаването, немошно вълнение. — Питам се, дали не съм започнал да приличам на хатифнат.“

Денят беше много горещ и привечер над морето нахлу мъгла. Някаква тежка мъгла, със странен, червеникавожълт цвят. На татко Мумин тя се стори застрашителна и почти жива.

Морските змейове пръхтяха и се гмуркаха в морето — той ги зърваше от време на време. Една кръгла, тъмна глава, уплашени очи, които втрещено гледаха хатифнатите, а после удар с опашката и лудешко бягство в мъглата.

„Плашат се като паяците — помисли си таткото. — Всички се боят от хатифнатите...“

В тишината прокънтя далечна гръмотевица, сетне всичко пак утихна и замря.

Татко Мумин открай време смяташе, че гръмотевичните бури са страшно интересно нещо. А сега нищо не смяташе. Беше съвсем свободен, но вече не изпитваше каквото и да било желание.

В същия миг от мъглата изплува друга лодка, а в нея имаше голяма компания. Татко Мумин подскочи. Той светкавично се превърна пак в стария татко, размаха шапката и лапите си и започна да вика. Непознатата лодка се насочи към тях. Тя беше бяла и платното — бяло. И ония, които седяха в нея, бяха бели...

— Ох, така ли било — промълви таткото.

Като видя, че и те са хатифнати, той престана да маха и си седна. Двете лодки продължиха пътя си, без да се поздравят.

Изведнъж от тъмната мъгла изплуваха лодка подир лодка, като сенки, които всички се носеха в същата посока и във всички седяха

хатифнати. Понякога седем, понякога пет, или единайсет, а друг път един-единствен самотен хатифнат, но винаги нечетно число.

Мъглата се отдръпна, сякаш се сля със здрача, който също имаше червеникавожълт оттенък. Цялото море беше покрито с лодки. Те насочиха носовете си към един нов остров — продълговат, без дървета и без възвишения.

Отново проехтя гръмотевица. Бурята се криеше някъде вътре в онова огромно черно нещо, което се надигаше все по-високо и по-високо на хоризонта.

Една подир друга лодките приставаха до сушата и свиваха платната си. Мрачният бряг пълпеше от хатифнати, които вече бяха изтеглили лодките си на суша и се кланяха един на друг.

Докъдето око виждаше, се разхождаха бели, тържествени създания и непрестанно се кланяха. Те издаваха един звук подобен на тихо пращане и непрестанно размахваха лапите си. А плажната трева около тях шептеше.

Татко Мумин стоеше малко настрана и отчаяно се опитваше да намери своите хатифнати между другите. Това беше много важно за него. Та нали само тях познаваше мъничко... Е, вярно, много мъничко. Но все пак...

Обаче те бяха изчезнали в навалищата, той не можеше да открие никаква разлика между тях и другите, и изведнъж го обхвана същият ужас като на острова с паяците. Той нахлупи шапката си чак до очите и се помъчи да си придаде застрашителен и непринуден вид.

Шапката му се стори единственото надеждно и положително нещо на този чудноват остров, където всичко беше бяло и шепнещо, и неопределено.

Таткото на Муминтрол вече не разчиташе напълно на себе си, но в шапката си вярваше; тя имаше определена форма и бе катранено черна (като всеки цилиндър), а отвътре мама Муминка беше изписала „На Т. М. от твоята М. М.“, за да се различава от всички останали цилиндри в света.

Пристигна и последната лодка, изтеглиха я на брега и хатифнатите престанаха да пращят. Всичките наведнъж обърнаха червеникавожълтите си очи към татко Мумин. А после всички заедно тръгнаха към него.

„Искат да се бият“ — помисли си таткото и внезапно се ободри и му стана интересно. В този миг му се искаше да се бие независимо с кого — просто да се бие, да крещи и да е убеден, че всички останали са виновни и трябва да бъдат напердашени.

Но хатифнатите никога не се бият, както никога не противоречат и нямат лошо отношение към някого и изобщо нямат каквото и да било отношение към каквото и да било.

Те бяха стотици и пристъпваха напред един по един, за да му се поклонят, а татко Мумин свали шапката си и се кланяше, та накрая го заболя главата и стотици лапи се размахваха, докато таткото — просто от умора — също започна да размахва лапи.

Когато отмина и последният хатифнат, таткото на Муминтрол беше съвършено забравил, че му се искаше да се бие. Той стана учтив и равнодушен и тръгна подир тях през шепнещата трева, стиснал шапка в лапата си.

Междувременно буреносните облаци бяха се изкатерили високо на небето и стояха надвиснали над тях подобно на стена, която заплашваше ей сега да се сгромоляса. Във височините летеше буен вятър, който не се усещаше на острова. Гонеше пред себе си малки, дрипави облачета, а те бягаха уплашено.

Ниско над морето проблясваха краткотрайни и своеволни зарева на светкавици, пламваха и угасваха, и отново пламваха.

Хатифнатите се събраха по средата на острова. Всички се обърнаха на юг, откъдето идваше гръмотевичната буря, точно както правят морските птици преди ураган. Един подир друг те започнаха да светят като нощни лампи — припламваха в такт със светкавиците, а тревата около тях запраща наелектризирана.

Татко Мумин легна по гръб и се загледа в бледата зеленина на крайбрежните растения. Тънки, светли листа на фона на тъмното небе. У дома на канапето имаше една възглавница, избродирана от мама Муминка с папратови клонки. Представляваше светлозелени листа върху катраненочерно сукно. Беше много красива.

Тътенът на гръмотевиците приближаваше. Татко Мумин усети слаби електрически удари по лапите и се надигна в тревата. Въздухът миришеше на дъжд.

Изведнъж лапите на хатифнатите почнаха да пърхат като крила на молци. Хатифнатите се олюляваха насам-натам, кланяха се и

танцуваха, а над пустия остров се понесе тъпичка комарена песен. Те виеха — жално и с копнеж, а звучеше, сякаш вятър свири в гърло на бутилка. Татко Мумин изпита непреодолимо желание да прави като тях. Да се люшка напред-назад, да вие и пак да се люшка, и да пращи.

Нещо го прободеше в ушите и лапите му се размахаша от само себе си. Той стана и се запъти бавно към хатифнатите.

„Тяхната тайна е свързана с мълниите — помисли си той. — Те ги търсят и копнеят за тях.“

Над острова се спусна мрак и светкавиците се забиваха право надолу, бели, свистящи и опасни. Отдалеч се чуваше как вятърът реве над морето, все по-близо и по-близо, а после затрещяха гръмотевиците и се разрази най-стихийната гръмотевична буря, каквато татко Мумин изобщо беше преживявал.

Тежки каменни колесници се търкаляха с грохот напред и назад, напред и назад по небето, а вятърът се нахвърли и метна таткото през глава в тревата.

Седеше той там, стискаше шапката си, бурята просто го пронизваше и изведнъж му мина през ума:

— Не! Какво ме е прихванало? Аз да не съм хатифнат? Аз съм таткото на Муминтрол... Какво търся изобщо тук...?

Той погледна хатифнатите и внезапно всичко му стана ясно с електрическа очевидност. Той разбра, че единственото, което може да оживи хатифнатите, е някоя голяма, величествена гръмотевична буря. По начало те бяха силно заредени с ток, но безпомощно затворени в себе си. Не изпитваха нищо, нямаха отношение към нищо — само търсеха. Но когато ставаха електрически, те заживяваха най-сетне с всички сили и с големи, бурни чувства.

Сигурно копнееха именно за това състояние. Може би привличаха мълниите когато се съберяха достатъчно много на едно място...

„Така трябва да е — помисли си татко Мумин. — Бедните хатифнати. А аз си седях в моя залив и си мислех, че са кой знае колко необикновени и свободни, само защото не продумват и си продължават по пътя... А те нямали какво да кажат, нито пък къде да отидат...“

В същия миг облаците се продъниха и дъждът се изсипа отгоре им, лъскав и бял в светлината на мълниите.

Татко Мумин подскочи, очите му станаха сини както преди и той се развика:

— Отивам си! Тръгвам си незабавно!

Той вирна нос и нахлупи шапката чак до ушите си. После се запъти надолу към брега, скочи в една от белите лодки, успя да вдигне платното и се впусна в бурното море.

Беше дошъл на себе си, имаше собствено мнение за туй-онуй и копнееше да се прибере у дома.

„Трябва да е ужасно никога да не можеш да се зарадваш или да се разочароваш — мислеше си таткото, докато лодката летеше през бурята. — Никога да не обикнеш някого, да му се разсърдиш и да му простиш. Да не можеш да спиш и да не ти става студено, никога да не грешиш и да не те заболи стомаха, а после да ти мине, никога да не празнуваш рожден ден, да не пиеш бира и да не те гризе съвестта... Изобщо всичко. Какъв ужас!“

Той се чувствуваше щастлив, беше мокър до кости и ни най-малко не се боеше от бурята. Реши никога да не прокарат у дома електричество — щяха да си служат с газени лампи, както винаги.

Таткото на Муминтрол закопня за своето семейство и за верандата си. Изведнъж му се стори, че само там може да е тъй свободен и готов за приключения, какъвто трябва да бъде един истински татко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.